

Бојан Јовановић

ПОНОВНА РОЂЕЊА

Изабране и нове песме

Уредник
Зоран Колунџија

Илустрација на корици
Василиј Кандински, *Неколико круїова* (1926)

Бојан Јовановић

ПОНОВНА РОЂЕЊА

Изабране и нове песме

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ЗРАК

У хладу налазим место
да помоћу глади и жеђи
пренесем до већег хлада
део по део свог тела.

Из ципеле вадим
неугодни камичак.

Од истеклог рока
остало је то зрнце трајања
које ме жуља.

Време мерено њиме
није пролазило.

Продужавам дневну молитву
за добре снове који би ми
донели брзо свануће.

Окренуте сањиве очи гледају уназад
ишчезавајуће прилике и неприлике.

Не видим довољно јасно
подигнуту руку упозорења.

Зауставља се босонога сенка
и кроз себе пропушта светло
иструлелог пријатељства,
избледеле љубави,
избрисаног греха.

Зрак коме сам стајао на путу.

ПРЕОСТАЛИ ТРЕПТАЈИ

Из руке у руку
купуса се писмо.

За собом растопљену
оставља оштрицу.

Излила се чим је нове
урезала границе и започети
поплавила сан.

Глатка површина
не изговара ми лице:
испира обмануте очи
док тело спава.

У њему се огледају
замућене висине.

Приземна уплетеност
у горње послове.

Невољним буђењем
завршавам рад.

Неисцрпљен до краја,
бдим над трептајем
што помера звезде
и удваја дно.

Изломљене кратке црте
изоштравале су поглед.

Са дна сечива
преостали дрхтаји
један пре другог
ка њему полећу.

ТРЕНУТАК

Пробудиле су ме пахуље
тишином преосталом
од упорног гребања.

Избељених крајева
претапају се сећања.

Записи на маргини
неотвореног ока.

Глатким зидом
нисам одмицао.
Подизао се са пода
и кретао опет.

Поломљени нокти
о досадашњим
говоре покушајима.

Узалудним опонашањима
која нису покренула вољу,
угасила слутњу, заледила пламен.

Недочекани тренутак
висио је у ваздуху.

Вапај прерано завољених
увећава дубину снега.

Прелазим преко њега
не остављајући траг.

Изненадну прилику
за обновом љубави.

НИШТАВНОСТ СТВАРИ

Дотичем тле поред кревета
и на другу ступам обалу.

Од понављања
већ поновљених корака
пода мноме се рони.

Постељом оцртани ликови
на супротне прхнуше стране.

Тежину света смењује
измаглица његовог творца.

Расплињава се поспано око
до паперјастог узглавља
између сувих грана.

Зањиханих пре него је дунуо ветар
да ме опомене на грешке
у већ развејаном тексту.

Пре него сам га поменуо,
поље надметања са нижим силама
уздиже се у ширу раван.

Празнично се растварају
доле остварене победе.

Ускомешани облаци
славе ништавност ствари.

Започети дворац
што насумице плови
показује ми пут.

СВЕТЛО ЗАБОРАВЉЕНИХ СНОВА

Прва светлост
заборављених снова
изводи ме из куће.

Јутро је углачано
додирима већ многих
нехајних погледа.

Пређена толико пута
улица ме води поред
познатих зидова зграда.

Око њих увелико тумара
дух свакодневних обавеза.

Стрмина општег равнодушја
вуче само њој знаном циљу.

Одлаже капљице
лепљивог зноја који би ме
спојио са собом.

Једно за другим
нестајала су моја лица
у очима пролазника.

Весела колона
враћа се из промашене улице
и циља опет.

Нада мном се јучерашња
са сутрашњом прозирношћу
свакодневице спаја.

Повременим додирима дна
изгубљену налазим снагу.

Стрпљиво пливам
у истој реци убрзаних суграђана
охрабрен да у њој
не могу опет потонути.

ПОВРХ ВОДЕ

Барица на плочнику
градским је
помазана уљима.

Искушава
да испод њене
прођем дуге.

Трепну
чим дирну је трун.

Остатак остатака
некадашњег царства.

Истоветан акценту
који је творца
претворио у пса.

Узнемири се вода
изненадним налогом
да прогута ми лице.

Над небеским дном
похлепна сведочи реч.

Заплутало моје ново име
што води ме незнано куд.

ДРУГИ НЕДОЛАЗАК

Одлучна криве се слова
да божје не подрже ли памћење
умру на папиру.

Остављају за собом
поуздан знак.

Плитко урезан
да исплива чим потоне.

Исповедно мрмљање
трепери истањује грех
до поруке са коре.

Треба сићи у глину
да би се виноу горе.

Страх од пада
држи ме у пукотини
доказног шапата.

Заустављен до тада
стиже почетак
самообмањујуће приче.

Запис узлете у прах
и запечати небо.

Белина новог облака
већ ступа на снагу.

Одложен из виших разлога
оверен је други недолазак.

ОПИС СПАСА

Не отискујем се сувише у стварност,
држим се обале најчвршћег сна.

За столњаком блиског једра
избељене сенке прве су нагризле
умереним пороцима јачану врлину.

На славној свадби вино је у води
сачекало свој трен, после смо
пијанством његову порекли истину.

Тачан опис спаса
добрио је укус неказиве смрти.

Жути откуцаји зарђалог сата
дали су ми право да поновим грешку
на обећавајућем путовању
кроз ничију ноћ.

На деоници покварених обичаја
спајају се мале невоље
у многоруко зло.

Окићено утешном сплетком
гледа са прага
како се вино опијено собом
опет враћа води.

Најнижу да угаси жеђ
и замућену избистри крв.

ВЛАС

Дани су пролазили
поред мене.

Зараслом стазом
кренуо сам за њима.

Вукао креду
по зидовима.

Дуга линија мири
завађене куће.

Одмотава се клупко
са највиших рамена
док се последњи
не затегне зрак.

Испредено
треперило је време.

Отварало
дворишни призор.

О багрем везано
виси прекинуто уже.

Окончано овде своје
одбројавало је ноћи.

Расплетена влас
лебдела је у смеру
неосетног струјања.

Говорила је уместо осталих
чврсто увезаних нити.

Искиданих
пре него им је омчу
омастио врат.

ИЗ СРЦА НОЋИ

Привремени трагови
једино остају на свету.

Нечитљивост
продужава им век.

Трају у одјеку имена
бивших богова.

Њихова су станишта
чекала поуздане тумаче.

Сој подивљалог
људског растиња.

Лелујаве би стабљике да изађу
из приче и умакну жељи
ранијег живота.

Змијугава трава
развија заставу на којој
запаљени угарци потврђују
одсуство снова.

Одсјај у води враћа се шуми
на другој обали.

Узлетеле ужарене искре
допуњавају број звезда.

ДОЛАЗЕЋЕ

Последња протиче ноћ
док још могу да бирам
и своју судбину мењам.

У поодмаклом времену
постаје прекасно
за другачији развој догађаја.

Плодови касног доба
самовољно су прелазили
утврђену границу зрења.

Преступ је
опште прихваћен закон.

Зујао сам у тами
око главе из које су се нејасне
ројиле слике о минулом лету.

Прецизним убодима
искидан сан
везивао за сећање.

Освануо на плафону
сладећи спавачеву крв.

Близу преображаја
који би ми дотадашње
уклонио трагове.

Другачији бих почео живот
из невине океанске белине
што простире се око мене.

Хитнут одоздо
метеорски је долетао
изненадни јастук.

Превелик за моје узглавље,
брзо помислих,
пре него црвеном мрљом
оцртах долазеће.